

[Dohrmann]

par enkelte eksempler på, at det virkelig med rette kan siges, at unge mennesker mellem 15 og 18 år ikke har fået en anstændig behandling.

Jeg håber ikke, forslaget blot er udtryk for en eller anden form for pop i den næsten almindelige klapjagt på politiet. Jeg tror, mange politifolk føler sig mere eller mindre hjælpeløse, specielt når det drejer sig om denne aldersgruppe. Selvfølgelig skal de unge mennesker da have en anstændig behandling, ingen tvivl om det, men som sagt: lad os få nogle konkrete eksempler på bordet på, at dette ikke er sket, således at der er noget at tage stilling til.

Jeg vil også godt sige, at det forekommer en smule mærkeligt, at man i en situation som denne altså mener, at unge mennesker mellem 15 og 18 år er helt hjælpeløse, mens man til andre tider hører nogle udtale, at f.eks. valgretsaldere burde nedsættes til 15 år. Kan man ikke sige, at unge mellem 15 og 18 år i dag faktisk er langt mere voksne, end det måske var tilfældet tidligere?

Derfor: vi vil ikke give vores tilslutning til dette forslag, medmindre der kommer nogle konkrete beviser på bordet for, at man virkelig kan sige, at unge mennesker, som har været gennem maskineriet, har været udsat for noget, som må siges ikke at være rimeligt.

Leif Hermann (SF):

Jeg havde vel nok gået og regnet med, at jeg skulle sige noget andet end det, jeg siger nu. Jeg vil godt starte med at sige tak til ministeren og til langt de fleste ordførere for en utrolig positiv modtagelse af forslaget.

Da vi tog dette spørgsmål op for godt og vel et års tid siden, syntes vi måske nok, at den stemning, der opstod ved, at vi begyndte at pille ved disse ting, var knap så positiv, men jeg synes, det er dejligt at kunne konstatere, at tingene har ændret sig i så positiv en retning, som jeg har kunnet konstatere i dag.

Baggrunden for dette forslag er, som jeg netop nævnte det, at vi fik fingre i justitsministerens forslag til cirkulærekast om inden- og udenretlig afhøring af børn og unge.

Efter at have fægtet lidt i retsudvalget om det pågældende forslag gjorde vi det, at vi begyndte at kigge på, hvordan det i grunden så ud på socialudvalgssiden, fordi det sociale udvalg jo i henhold til bistandsloven har

nogle særlige forpligtelser over for børn og unge.

Det, der kom frem derved, må vi nok sige, var faktisk en noget uklar situation. Børn og unge kan som bekendt ikke anholdes, men de kan indbringes på politistationen, hvis de har foretaget sig et eller andet, som ville være strafbart, hvis de var over 15 år. De kan afhøres til politirapport, og der sker en registrering af de forhold, som man må mistænke dem for at have begået. Det vil sige, at den situation, som barnet eller den unge står i – det gælder selvfølgelig navnlig, når det drejer sig om børn under 15 år – ikke er helt ligegyldig for den pågældendes eftermæle, kan man godt sige, fordi dette, alt efter hvad der sker på politistationen, ender med en eller anden form for registrering.

Hr. Dohrmann efterlyste konkrete eksempler på, at børns og unges retsstilling måske har været lidt tvivlsom. Lektor Beth Grothe Nielsen fra Århus universitet skrev i 1983 en artikel i Juristen, hvori hun fremdrog 2 eksempler.

Det første eksempel drejede sig om en række drenge, der havde rendt rundt oppe på taget af vistnok et folkebibliotek, og derved havde de ødelagt nogle indretninger på taget, bl.a. et luftindtagsfilter. Dette blev i første omgang af politiet takseret som groft hærværk, der ville koste 5.000 kr., og det havnede til sidst i den sociale forvaltning med bemærkninger om groft hærværk efter straffelovens § 291, stk. 2. Det var børn i alderen 11–14 år. Senere viste det sig, at forsikringsselskabets erstatningsudbetaling blev på 800 kr., og det var såmænd, hvad der var tale om. I den sag var der, som Beth Grothe Nielsen skriver, »i nogle tilfælde« repræsentanter for det sociale udvalg til stede ved afhøringen.

Se, hr. Dohrmann, nu er det jo ikke helt ligegyldigt, om man figurerer i politiets registre som afhørt for at have begået groft hærværk. Jeg kan se, at hr. Dohrmann udveksler bemærkninger med hr. Ove Jensen, og jeg går ud fra, at det netop er om det spørgsmål. Det er ikke helt ligegyldigt, om man figurerer i politiets registre med den antegning eller en socialforvaltningsrepræsentant eventuelt kunne have forklaret, at det, at børn i den alder springer rundt på hustagene, måske ikke skal opfattes som et forsøg på groft hærværk, selv om der ryger en luftindtagskanal.